

Neděle 19.8.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví.“ (Ž 33,12)

Kvalitu života člověka nebo národa je možné hodnotit různě. Existují pro to kritéria a tabulky. Podle *indexu lidského rozvoje* (zdraví obyvatelstva, bohatství a úroveň vzdělání) se zdá, že nejlépe se žije lidem v Norsku, Austrálii, na Novém Zélandu, v USA a v Irsku. ČR je v tomto žebříčku na 28.místě. Je zajímavé, že v první dvacítkě najdeme všechny severské státy! Z uvedeného výzkumu vyplývá, že celkový obraz kvality života v těchto zemích vytváří vysoká střední délka života (nad 80 let), propracovaný sociální systém, výborně fungující justice a veřejná správa, minimální korupce, osobní svoboda, svoboda podnikání, zdravý životní styl obyvatel a dlouhodobě nízká nezaměstnanost. Dnes jsme otevřeli Bibli a připomněli si kritérium, které žádné instituty nepoužívají a světové statistiky neznají: vliv křesťanské víry na kvalitu života, na osobní spokojenost a dobrý životní pocit.

1. Dějiny Izraele – příklad a povzbuzení pro druhé

O které zemi platí slovo biblického blahoslavenství? Autor 33. žalmu myslel především na starověký Izrael. Se svými soukmenovci a věřícími oslavuje Boží dobrotu a připomíná Izraelským tu výsadu, že si je Bůh vybral. Začalo to vyvolením Abrahama, Izáka a Jákoba a pokračovalo Boží péčí, ochranou a pomocí v dalších generacích. Klíčovou událostí je egyptský exodus, který byl začátkem svobodné existence 12 kmenů. Bůh jim v utrpení posílá vůdce Mojžíše a nechá je vyvést z těžké poroby. Ve svých dějinách se k této události izraelští stále znovu vracejí a připomínají si tak Boží velké milosrdenství. Zde se poprvé jasně ukázalo, jaký je to dar, když zná národ takového Boha, který zachraňuje, vysvobozuje a vede.

O tom, jak je to dobré mít živého, mocného a milostivého Boha na své straně, se Izrael po dalších 40 let přesvědčoval také na cestě do zaslíbené země. Uprostřed pouště a nedostatku se Bůh o vyvolený lid staral. Izrael tak v konkrétních dějinných situacích prožíval a poznával, že jediný živý a pravý Bůh je ten Bůh, který zachraňuje, ukazuje cestu, vede a vyučuje. Zatímco jiné kmeny a okolní národy uctívaly přírodní božstva a nevěděly, co uctívají, klaněly se kamenům a sochám a nevěděly, zda jim to pomůže, Izrael vzhlížel k Bohu, který se mu zjevil jako Stvořitel a Pán světa, dal poznat jako Zachránce z otroctví a dobrý nebeský Otec.

Zde je třeba zmínit ještě jednu důležitou okolnost: Izrael dostal od Boha Slovo. Byly to dobré rady pro život, důležité řády a moudré principy. Když se jich Izrael dokázal držet, viděl, jaký užitek mu to přináší. Když na ně nedbal a neposlouchal, dostával se do problémů, politicky a duchovně ztrácel a neměl se dobře. Dějiny Izraele jsou pohnutými dějinami Boží milosti i lidské neposlušnosti. Přesto je na nich vidět, jaký je to dar a div, když národ uznává Boha jako nejvyšší autoritu a přijímá Ho jako zachránce a svou naději. Snad si tímto zjednodušeným způsobem můžeme přiblížit poselství našeho textu.

2. Boží pozvání a sliby pro všechny národy

Na příkladu Izraele mohly okolní národy sledovat, jak umí být Hospodin Bohem a milujícím Otcem, jakou je to pomocí, když lidé žijí svůj život v odpovědnosti před Ním. Od Kristovy smrti na kříži a Jeho slavného vzkříšení platí, že Bůh chce být Pánem a milujícím Otcem všem lidem a národům. To znamená, že radost z Boží lásky, zkušenost s Božím jednáním může mít od počátků našeho letopočtu kterýkoliv národ. Náš verš je Božím pozváním k životu

podle Božích řádů a Božích principů. Určitě můžeme najít v dějinách národů souvislost mezi tím, kolik lidí je tam věřících, a mezi tím, jaká je tam kvalita života a životní úroveň vůbec. I když se Izrael ve své novodobé historii ke svému Bohu nehlásí, nepřestal být potomkem praotců, významných vůdců, známých králů, Bohem povoláných proroků – objektem Boží přízně, ochrany a požehnání. Podle Písma Pán Bůh nezrušil ani neodvolal své sliby, které dal kdysi vyvolenému národu. V Božích plánech má Izrael stále své místo a Bůh s ním počítá. Není bez zajímavosti, že moderní Izrael se v žebříčku zemí s nejvyšší kvalitou života umístil na 15. místě! – Chci v této chvíli připomenout také náš český národ. Díky působení vynikajících křesťanských osobností, jakými byli Petr Chelčický, Jan Hus, Jeroným Pražský, Bratr Řehoř, Jan Blahoslav, Jan Amos Komenský a Jednota bratrská, český národ prožíval ve druhé polovině 14. století a ve století 15. období radosti, naděje a Božího požehnání. Určitě se také na něho vztahovalo slovo našeho žalmu „*Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem...*“ Ovšem Boží slib platí rovněž pro Kristovu církev. Ona je takovým zvláštním Božím lidem, ke kterému patří lidé z různých národů, jazyků a barev pleti. Ve své církvi rozdává Bůh své dary a křesťané mohou poznávat, co je to plnost života podle Boha a v čem je smysl lidského života.

3. Požehnání národa dnes - kde je to vidět? V čem spočívá tedy štěstí národa, který se hlásí k živému Bohu, který se nestydí za Krista, evangelium a za své křesťanské kořeny? Znamená to, že takový národ bude na 1. místě v hodnocení životní úrovně? - V dnešních státech si vládcové nedávají do programového prohlášení biblické Desatero ani Ježíšovo učení. Jsou to většinou moderní politické celky, které se řídí ústavou a platnými zákony. Přesto je nejen možné, ale také dobré, když ústavní pořádky a zákonodárství jsou ovlivněny křesťanskými principy. Tímto způsobem mohou odrážet základní Boží vůli s člověkem a s lidstvem a mít blahodárný vliv na kvalitu života jednotlivců i společnosti. Kde můžeme vidět takové „stopy“ Boží moudrosti a pravdy v životech národů? Je to jednak v **úctě k životu**. Takový postoj vychází z rozpoznání, že život je nejvyšší hodnotou, Božím darem, který je třeba chránit. A to nejen život jednotlivců, ale i společnosti na různých úrovních (příroda, ochrana životního prostředí). Dále je to **právo a spravedlnost**, které jsou důležité pro zdraví společnosti a kvalitu života. Ústava a zákony nejsou jen cárem papíru, ale je možné se na ně odvolat a dovolávat spravedlnosti. **Lidská práva a občanské svobody** jsou dalšími hodnotami, kterým je třeba věnovat pozornost. Ty jsou odvozeny od hodnoty lidského života a úcty k člověku. To odpovídá biblickému svědectví o stvoření člověka a jeho povolání ke spravování země a odpovědnosti za svěřený svět. - Tam, kde je v národě povědomí o živém Bohu a Kristu, tam je většinou také **prostor pro evangelium**. Díky náboženské svobodě může být v každé svobodné zemi zvěstováno evangelium a mohou v ní pracovat křesťanské církve. Tak může sílit vliv evangelia a Boží pravdy a přibývat věřících. To je pak znát ve větší citlivosti pro právo, spravedlnost, hodnotu lidského života.... Myslím, že to všichni vidíme, jak je v naší zemi žalostně málo vzájemné úcty, solidarity, úcty k právu a spravedlnosti a jak tím lidé a společnost trpí. To první, co můžeme dělat pro změnu, je za národ se modlit. To druhé, co musíme pro změnu udělat, je vzít víru a Boha vážně. Prostě opravdověji, než dosud. Náš Bůh a Otec rád slyší přímluvné modlitby své církve, ale zrovna tak potřebuje opravdovost svých dětí. - Chceme se modlit za silnější vliv evangelia a Boží pravdy v naší zemi. I když víme, že Boží království se nedá vybudovat lidskými prostředky, věříme, že se modlitbami a změnou postojů může hodně změnit k lepšímu. Připomínejme si slovo žalmu jako Boží pozvání k pokání a ke společnému zápasu křesťanů za naše okolí, národ i celý svět. Mysleme na Kristův kříž, který nám připomíná, v čem je pravé štěstí národa: v tom, že zná Boží lásku a žije z víry v Krista. Modleme se za výraznější vliv křesťanů a církví v naší zemi. *Bronislav Kaleta*